

היא תיבה בפני עצמה, לעיבה נ"ג פרשה, יעושה לבאר איך כל תיבה
 דוכה לפרשה. ובמסירה מספר פסוקי נצבים לא נרשם, רק סוף פ' וילך
 נמסר על נצבים וילך ביחד, מספר שבעים, וכן פ' הברכה אין אנו קורין
 בשבת לברה, ובחנם נרשם חלוקת רביעי חסישי ששי ושביעי, רק לבני אר"י
 יועילו, שעושים יו"ט רק יום א, בשחל רה"ש כיום ה' (כשנת הר"ע, ע"ג
 ע"ו פ"ו) קורין וזאת הברכה בשבת אסרו חג, וע' שכולי הלכך צט, ואכן
 הירחי. נה נ, ואנו קוראים בשמחת תורה הברכה ותחלה בראשית, מסעם
 המדרש והפייט מרשוח, וע' הוס' מגלה, שלפנים והחילו פ' בראשית במנחה
 יום כפור, רק בשיר הגוסר על פרשית שעשה הקרא, וכן ר' כשה בן
 אברהם, בעיר אוניון Avidnoiv ה"א רכ"ו, יש צד פרשיות במסרתי
 בחומשים, ובעשי ה' (מעשה תורה פ' יד לו), כ' ברבדים י"א פרשיות נגד
 י"א יום מחרב, שם הואיל מזה באר את ההירה, ובארבע חומשים נשיבם
 ס"ג פ', מרש עשרה מחברים, ה' כפילה נשאר ל"ח פ', שלמד מרע"ה
 פרשה בכל יום שהי' בהר עכ"ל, אבל לא זו שנרשם עצי ושביעי בהברכה
 נחה היא, ראה ספר מאורי אור, חלק ו' הנקרא קן צפור עלה ר"כ, בקר
 לרעה נח החלוקה של ו' קרואים לשבתות השנה וכן לוי לימי חול שיש
 מידה הצבור בקריאת פסוקים יותר מהחוב, [ושנה מעיבה שחל רה"ש כיום
 ה', תר"ע ע"ג ע"ו פ"ו הבעל"ט, אין להפסיק באמצע המסעות] והפסיק שלא
 במשפט, והוא רשם סיום אחר, וכתב שהחלוקה בחומשים והיקון הקורא לא
 נחלקו על פי ת"ח, רק מאיזה סקרי דרדקי וחזן הקורא בתורה, אשר רשם
 לו חלוקה שמחית, וגדולי תורה לא נהנו לב לדקדק אחריו ובין כה נתפשט,
 וראוי לבטל ולמנוע לסיים במקומות ההם, כי רובם באמצע ענין, ועל דעתי
 נכון לסיים דווקא בפרשה פהוהה, וכן ב' במעשה רב ס' קל"ב, ואין
 מסיימים בפרשיות הרשימות בחומשים, כי אם במקום שהיא פהוהה או סהומה
 אי במקום שנראה יותר הפסק הענין. עכ"ל מעשה רב, וכן נהג הגאון היחיד
 בהוראות רב"ך ז"ל מוילנא מו"צ דפק"ק, על שלחן הקריאה בסופו. ואיתא
 בזהר הק' ויקהל, איסור למאן דקרי באורייהא, למיפסק בפרשתא או אפילו
 מלה חרא, אלא באתר דפסיק משה פרשתא לעמא לאשלמא יפסיק, ומנ"א
 הקשה והרי בפ' ויצא ומקן (כהגהות מכתב מאליהו) אין שום פרשה (שכולה
 צדקת ודגון) ואיך קורין ו' נבירי, וכן ק' לי דבפ' בלק אין דק' פ' א, ויגש
 וילך חזינו ב"פ, ח"ש תולדות וישב קדושים דברים נצבים ג"פ, בחקתי ד',
 וירא שמי ה', ובשמות ו', ומוכרח לחלק על ו' קרואים, ולהתי' מנילה
 כג, ח' קרואים, שצריכים להפסיק בפ', לכן דקדק הגר"א, "או לסיים במקום
 שיש הפסק הענין", לא באמצע הדבור והמצוה, ובשיש פו"ם יסיים שם, כי
 החלוקה של התיקון מעשה הדיוט, ובחומשים ד' אמ"ד, המבורג (תקנ"ה 4),
 ווילנא, יש שינוי וחלוקה, ואסור לעמיר ולהפסיק אצל קאפיטל, שיש ל"פ
 קאפיטלען בתורה שהם פסוק ושנים סמוך לפו"ם ומדרה, ומצוה לפרסם! —
 (ו) כזה אבין שינוי מנהגים לפני, שסיימו התורה במערבא פעם בשלש
 שנה, ופעם בשלש שנה ומחצה, ע' רש"י שבת יב: מוע"ק מוז: מנילה בא כט,